

๒ ล น ท ม

ศยาม

สายลมเหนือที่โซยมาอ่อน ๆ พัดพาเอากลิ่นล้นทมอวลซ่านไปทั่วบริเวณ ดอกที่ร่วง
เพราะแรงลมกระจ่ายไปตกที่นั่นนิตที่นี่หน่อย บนพื้นสีเขียวของสนามหญ้า บน
เนินดิน แม้กระทั่งในคุน้ำที่สงบนิ่งห่างออกไป ดอกที่เกลื่อนกลาดอยู่รอบโคนต้นไม้
ต้องแสงเดือนเลื่อมสกาเวลากับพรมที่ลาดปูขึ้นไปสู่ทิพย์วิมาน

สายลมเหนือที่โซยมาอ่อน ๆ พัดพาเอากลิ่นล้นทมอวลซ่านไปทั่วบริเวณ
กลิ่นที่ฟุ้งจรอยู่ในอากาศเหมือนอย่างที่เคยฟุ้งจรมาแล้วในอดีต ต่างแต่
ในยามนี้ แม้ในท่ามกลางความมืดของราตรีที่ตึกสงัด ปราศจากทั้ง
แสงเดือนและแสงดาว น้ำค้างที่เย็นยะเยือก และลมหนาวซึ่งเริ่มพัดมา
จากทิศเหนือ ก็ดูเหมือนจะเต็มไปด้วยกลิ่นของมัน หอมหวานยิ่งขึ้น
ฉุนขึ้น รักริ่ง ซึ่งใจ กำซาบซ่านไปตามสายโลหิต กลิ่นซึ่งเป็นเหมือน
ตัวแทนของความรัก ความระทมไม่ว่าในยุคใดสมัยใด และไม่ว่าเวลาจะ
ล่วงเลยไปอีกนานเท่าใดก็ตาม ตราบใดที่ชีวิตกับความรักยังเป็นสิ่งที่แยก
จากกันไม่ได้ ตรานั้นกลิ่นหอมของล้นทมจะไม่มีวันจางไปจากโลกนี้.